

ŞULE S. ÇILTAŞ • Cunta Kızı

ŞULE S. ÇILTAŞ Ankara'da doğdu. Felsefe, tarih, edebiyat, çizgi roman dahil geniş bir alanda kitaplar çevirdi ve yayıma hazırladı. Fransızcadan dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Voltaire, Michel Foucault, Paul Nizan, Maurizio Lazzarato, Didier Eribon, Danilo Kiş sayılabilir. 2013 yılı Ağustos-Eylül ve 2014 yılı Haziran-Temmuz aylarında, Kültür Bakanlığı'nın düzenlediği Çeviri Atölyeleri kapsamında, Fransız Ulusal Kitap Merkezi'nde (CNL) meslek içi seminerlere katılmış, 2015'te Louise Michel'in *La Commune Histoire et Souvenirs*, 2019'da Pierre Broué'nin *Révolution en Allemagne (1917-1923)* ve 2023'te Didier Eribon'un *Retour à Reims* adlı eserleriyle "séjour" bursu almıştır. Çeviri ve yayıma hazırlık çalışmaları yanında K24 internet gazetesinde belirli aralıklarla kitap eleştirileri yazmaktadır. *Cunta Kızı* ilk romanıdır.

İletişim Yayınları 3429 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 613

ISBN-13: 978-975-05-3664-9

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

EDITÖR Emre Bayın

KAPAK Seda Mit

UYGULAMA Hüsnu Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ŞULE S. ÇILTAŞ

Cunta Kızı

Ağabeylerime, anneme, babama...

Sesimin çıktığından emin olsam sorardım, “Beni neden dövüyorsun baba? Kötü bir şey yapmadım ki,” derdim. “Kızının ben senin. İnsan kızını sever, kanı kaynar, kıyamaz, saçının telini sakınır, korur onu, yardımına koşar.” Oysa ilk başta, dayak sisinin içinde bağırdığımı sanıyordum: “Vurma baba, ne olursun vurma, anne, anne?” Dudağımın kenarından ağzımın içine dolan tuzlu sıvı yanağımdan mı yoksa burnumdan mı sızıyor? Ne kadar oldu beni dövmeğe başla-yalı? Bir saat? Dik duruyordum yumruklar inene kadar, şimdi boylu boyunca yere seriliyim. Belki de bilerek attım kendimi yere, yatar durumda, rüyadaymış gibi olsun bitsin her şey diye. Gözkapaklarımı yarı araladığım her defasında, babamı ya televizyonun önünde duran sandalyede otururken, ya ayakta, hiddetli hiddetli sigara içerken, ya kararmış suratında ağzını buruşturup karnıma doğru yeni bir tekme savurmaya hazırlanırken görüyorum. Başım sağ yanağımın üzerine yıkılmış, açamadığım gözümde katman katman bir ağırlık. İki kolum, regl olurken yattığım gibi, fersiz, öne doğru uzanmış. Birini kaldırıp başımı korumaya çalışsam. Ol-

muyor. Göğsüme, aynı noktaya ikinci bir tekme. Ara ara dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum, tuzlu sıvıyı yutmak için. Hakaret etmiyor, bu iyi. Çabuk unutulabilirim. Unutup yine ona acıyabilirim, yine sarılabılırım. Tıpkı senin bana sarıldığın gibi baba, burada, bu gece konduda, çatışmalar sıklaşıp bize göz açtırmadığında, karnımızı doyurmak, bizi geçindirmek için korkarak işe gittiğin günlerde, iyice bunaldığın bir an odama girip hiçbir şey söylemeden bana sarıldığın gibi. O zaman seni anlamıştım, gerçi hep anlıyordum, yaşama karşı dik duruşunun bir-iki saniyelğine çözülmesini. Ses etmeden beklemiştim, kokumu içine çektikten sonra kollarını gevşettin, yaşananlardan haberdar olmadığını sandığın bu küçük bedene sarılmak, bundan sonra başımıza geleceklerin sarpa saracağından artık emin olmanın bilinciyle, yok olup gitmek arzusunu da taşıyordu. Ya da bu bünyeye kaynamak, kendi dertlerini, onun çelimsizliği ve güçsüzlüğünde iyice küçültüp eritmek arzusunu. Anlıyordum baba, her şeyi anlıyordum. Bu hayat, yoksulluk, kavgalar, mecburi sevgi bağları seni eziyor ama inatla ayakta kalmana izin veren bir kalp ve ruh taşıyordun. Her birimizin içinde uykuda olan, o “bir gün her şeyin düzeleceği” batıl inancının karşı konulmaz çecikliği, açıklanamaz güçlere olan o özlem seni de ele geçirmişti. Çimdiklene çimdiklene kanatılmış o hareli kuş... Bu hayat, senin hayatın böyle olmamalıydı, senin çocukların olarak bizler, bunu her halinden anlıyorduk; seninle aramızdaki sorunlar, yaşamımızın en üst noktasını işgal edemezdi. Bizim gibi çocuklar ilkin ana-babalarının acziyetini, zayıflıklarını, güçsüzlüklerini görürlerdi çünkü, hem de çırılçıplak görürlerdi. Bunu nereden mi biliyorduk? Çocuk zihnine ilk nakşolan yaşanmamışın anısıdır. Hiç yaşanmamış olanın, ama bellenenin anısı... Bir kez daha açıyorum gözlerimi sıziyla, yine sandalyedesin, böyle omuzların düşmüş, yüzün allak bullak, nefret saçan gözlerini yere, bir noktaya dikmiş

halinle, ilkokulda sınıf panosundaki tarihöncesi devirlere ait ilk insanlardan birine benziyorsun. Ellerinde taştan, uçları eğri büğrü sivriltilmiş bıçak benzeri silahlar, kararmış suratlarında dehşetle açtıkları gözlerinden korku ve çaresizlik okunuyor... Henüz vicdana dönüşmemiş korku. Uzun siyah saçları kül benzeri toza bulanmış, darmadağınık, kaş çıkıntıları bariz, öne doğru belirginleşen çeneleri ile burunlarından epey aşağıda bir çizik gibi duran dudakları tıpkı maymununki gibi. Hafif kambur vaziyette, birbirini takip eden karaltılar. Şimdilik bir kalabalığa, topluca sevgi duyup nefret kusakları bir topluluğa ait değiller. Belki de ilk cinayetlerini, babalarını ya da önderlerini öldürmenin pişmanlığı ve korkusuyla sıkıca tutuyorlar silahlarını, kollarla kaplı elleriyle. Kanlanmış cam gibi parlak gözlerinde ürpertiyle karışmış bir azap. Evrimleştikçe, dayak, öldürmenin yerini mi almış? Beni bunun için mi dövüyorsun baba? Öldüremediğin için mi? Bir şey yapmadım ki... Çocukların birini sevmeye ihtiyacı vardır. O zaman, neden dövüyorsun beni? Daha on yaşındayım. Birkaç yıl öncesini hatırla. Bir bayram gününü, milli bir bayramı. Sabah erkenden kalkışını, böyle zamanlarda olduğu gibi, gergin ve somurtkan tıraş oluşunu. Askerî üniformanın kopmuş düğmesi ya da geç hazırlanan kahvaltı yüzünden annemi azarlayışını... Karargâhta bayram kutlaması vardı, alışılmadık bir ısrarla seninle gitmek istemiştin; asla olmaz dediğinde kendimi yerden yere attım, sokak kapısının önünde durup çıkmama engel oldum, o kadar şiddetli ağladım ki, en sonunda gülümsedin, beni kucağına aldın, göz yaşlarımı sildin, sonra elimden tutup kutlamaya götürmek zorunda kaldın. Çeket yakalarındaki işaretler, göğüslerindeki rütbelere farklı olsa da üst kısmı tepsi gibi dümdüz, gergin duran şapkaları seninkine benzeyen askerlerin çevirdiği kare alanın bir kenarında, nizamla sıralanmış grubun en arkasına yerleştirdin beni. “Sakin generale görüneyim deme” di-

ye de tembihledin. Bir süre sonra general göründü, sırayla karenin bir kenarında, askerlerin önünde duruyor, yüksek sesle bayram tebriklerini sunuyor, “Sağ ol komutanım!” haykırışının ardından, en önde duran kıdemliye sessizce bir şeyler mırıldanıp, diğer kenara, öteki askerlerin bulunduğu grubun başına geçiyordu. Sıra bizim kenara gelince ufak tefek kıpırdanmalar, fiskoslar, gülümsemeler oldu. Bu fırsatla kafamı yanımdaki ilk asker koridoruna doğru eğip generalle göz göze gelmeyi başardım. “Aaa, kim var orada,” dedi, üniformasının ceketi rozetlerle, madalyalarla, şeritlerle cayırcayırcı parlayan bu asker. “Kimsin sen, gel bakalım buraya”, arka taraftan biri, elimden tutup gülererek getirdi beni generalin yanına. Düzensiz ak kılların fişkırdığı kalın kaşları alınına yapıştırılmış gibi duran büyük dikedörtgen surata bakıyordum şaşkınlıkla. Bu adamdan mı korkuyordun sen baba? Uzun, heybetli surat başını eğip hiç gülümsemeden gözlerini gözlerime dikti. Yaşımı, okula gidip gitmediğimi, kimin kızı olduğumu mu sordu? Hatırlamıyorum. Ama beni yanına aldı, kareyi birlikte tamamladık. Sonra baştan sona yeni bir tur yaptık; her bölümün önünde kurulmuş platform masaya yaklaştığımızda, poşetler içinde, askerlere dağıtılmak için hazırlanan şekerlerden alıyordum. “Al, al... İstedğin kadar al,” diyordu general, yünlüsü ipeklisi omuzlarına dikili apoletleriyle... Günlerce anlatmıştın gülererek bu olayı eşe dosta... Sonra şeyi hatırla, çok daha küçük olduğum zamanlarda, soğuk aldığımızda getirdiğin kalsiyum sandozu bir bardak suyun içine atışını, hoşuma gittiğini bildiğin için bardağı bana doğru yanaştırıp çıkan kabarcıkların bütün yüzüme sıçramasıyla gülüşmelerimizi. Ya da başka birini, alkolün seni keyiflendirdiği ender zamanlarda kendi kendine mırıldandığın bir türkünün sözlerine eşlik etmeme şaşırmanı, yerinden kalkıp, kahkahalarla beni kucağına almanı, kollarını uzatarak başının üzerinde tutma... Yine kalktı sandalyeden. Göz-